

Stænderforsamling — at Udvalgsbetænkningen kommer til at indeholde det Væsentlige, saaledes at Debatten egentlig kun bliver et Efterfløet. Jeg troer, at det Duffelige i Reglen er, at Betænkningen kun angiver de egentlige Hovedpunkter, og at derimod den hele fylldigere Udvikling forbeholdes den mundtlige Forhandling. Jeg troer imidlertid, at der i nærværende Tilfælde har været god Grund til at afvige fra denne Opfattelse, og det for det Første, fordi Udvalget har anseet det for nødvendigt at give en heel ny Redaction af Lovforslaget. Det havde maaffee været muligt at opstille det Samme gennem Vædringsforslag til Paragraph for Paragraph; men det er jo klart, at derved vilde den hele Overfluelighed meget have tabt. I en vis Forstand kan det saaledes siges, at det forsaavidt er en første Behandling, der foreligger, uagtet der dog ikke i Udvalgets Betænkning findes Noget, der ikke allerede har været angivet ved Sagens første Behandling. Hertil kommer for det Andet, at Udvalget har maattet være fættet paa, at Lovudkastet ikke indkommer i nærværende Session, og at det saaledes vil gaae over til Fremtiden, saa at det i en dobbelt Henseende var ønskeligt, at det Hele forelaa i en muligst fuldstændig samlet Fremstilling. Dette har allerede sin Betydning med Hensyn til selve Ministeriet, og her er jeg da i det behagelige Tilfælde, at jeg tør forudsætte — den ærede Minister vil jo iøvrigt vistnok selv udtale sig derom — at med Hensyn til alle de statsretlige Spørgsmaal, som her ere berørte, er der i Realiteten ikke nogen Meningsforffjel imellem os. Jeg slutter dette af en tidligere Betænkning i denne Sag, afgiven paa et andet Sted, og af forffjellige Uttringer, den ærede Minister har ladet falde i Folkethinget saavel som her i denne Sal. Jeg anseer det for høist ønskeligt, at Rigsdagen nu, da den for første Gang siden Grundlovens Givelse faaer de islandske Spørgsmaal for sig, opstiller de Hovedffranke, som ved Affattelsen af den særlige Forfatningslov for Island ikke maae overskrives, og jeg anseer dette for dobbelt klart, naar man seer hen til Sagens hele Historie, med Hensyn til hvilken jeg under de nuværende Forhold, da det jo ikke rammer den nuværende

Justitsminister, ikke behøver at tilbageholde den Udtalelse, at man hidtil har ladet Sagen drive for Vind og Rove, og ikke tilstrækkeligt har varetaget Danmarks Riges og Danmarks Grundlovs Ret. Naar en Sag med en saadan Historie nu er kommen ind for Rigsdagen, saa troer jeg, at det er vor Pligt at opstille de Hovedsætninger, som fra dansk Side maae fastholdes, ligesom det paa den anden Side ikke vil være undgaaet Rigsdagens Medlemmers Opmærksomhed, med hvilken ganske særegen Omhu Udvalget har undgaaet endog i Betænkningen at udtale sig om Realiteten med Hensyn til de særlige Anliggendes Behandling og Afgjørelse, som Noget, der skal være overladt til Kongen og Althinget. Alt det derimod, som er Danmarks Rige vedkommende, have vi anseet det som vor Pligt at laae fast, saaledes at der derfra ikke kan gaaes bort — naturligviis med Undtagelse af at det maatte skee paa Grund af en heel forandret Situation — men saaledes at det blev laaet fast som Veiledning for den fremtidige Behandling af denne Sag, ikke som en Instrux for den nuværende Justitsminister, men som en høist fornøden Reservation fra Rigsdagens Side. Vi have endnu havt en anden Grund. Vi have skrevet denne Betænkning ikke blot for Landstthinget, men ogsaa for Islanderne, for ogsaa for dem at betegne de Skranke, indenfor hvilke de maae holde deres Duffer, hvis de ville haabe at faae denne Sag gennemført og navnlig gennemført paa en for dem gunstig og tilfredsstillende Maade, og tillige for at de deraf kunne øse den Overbevisning, at det danske Folk, som jo her udtaler sig gennem sit rette Organ, har en varm og levende Interesse for Island og har den fuldeste og bedste Villie til at unde det af den Selvstændighed og Selvfryelse, som det paa nogen Maade kan være, hvor det ikke ligefrem bliver til Krænkelser for Danmarks Ret. Maaffee vil det ikke være ubestemt, naar jeg paa egne Begre her indstuder en lille Bemærkning, nemlig at det, som muligens, jeg havde nær sagt, Ingen veed, er 39 Aar siden, at jeg begyndte min hele politiske Carriere, eller hvad man vil kalde det, med en overordentlig varm